

HÁROM KIS DAL

Most múlik el az ifjúság,
csontosodik az öreg ág,
héja keményedik és reped,
lehullajt egy-két levelet.

Kis hajtásai hajtanak,
virágok rajtuk nyílnak,
új térben kilombosodik,
ami belül most elmúlik.

*

Ahogy a bolygóközi tér
utasa egyszer visszatér,
műszer-ruháját leveti,
ölebe kislányát veszi,
s őt derűjébe a család –
úgy eszem itt még vacsorát,
feledve, hogy az óra jár,
feledve azt is, hogy lejár.

*

Így él itt együtt kő, virág,
volt már a kő is csigaház,
lesz majd a virág is talaj,
s virágot hozni úgy akar.

Egyszer majd más ír verseket,
más nézi fönt a szép eget,
s ősszel, ha fáját ülteti,
leszek majd kertföldje neki.

SERFŐZŐ SIMON

UDVAR

Fáit megmásztam,
csipkebokrait felforgattam,
fogadtam
lőháton jött vendégeit
az ajtó előtt,
csavartam az éles
fogaskereket:
fordította
keletről nyugatra
a napraforgó-fejeket,
halottak napján
gyertya égett
mindig a küszöbön,
karácsony előtt
a tehenes istállóval mentem
betlehemezni,

udvar, gond fészke,
hatalmás birodalom,
emlékeimet égbe
eleresztő reptér,
templom-kert,
szegénység telke,
ócskapiac, csatatér,
igának,
döglött szerszámoknak
halotti fehér lepedője,
világ,
semmim se,
elfér a tenyeremben,
rákiáltok és elmegy,
nem térdepeltet le.